РОБІТНИЦКА ПІСНЯ.

Що-божий день ми встаємо з півнями;
Ще сьвітять ся ио місті ліхтарі,
А голод нас жене в підземні ями,
Бо ми на те відвічні шахтарі.
Працює спина, плечі ноги й руки;
Вже й сил нема, а все рвемо кремінь. . .
Щожнам придбав наш труд важкий та муки?
На старість літ без крихти хліба гинь!
Поєднаймось з братом брат,
Зачернім лише по чарці!
Хай грімлять
Із гармат

Кати наші — працюдавції,
Розсилають смерти жах!
І ми вип’ємо за згоду,
За братерство та свободу,
Щоб настало по сьвітах!

З мореного дна ми добуваєм перли,
Зробили раіг ми з рідної землі,
Саміж мремо старцями, як і мерли,
Притьмом здихаєм у кромішній млї.
Крівавпй піт з нас капле, ллють ся сльози,
А в домовину ляжем злидарем:
Не нас напоють виноградні лози
І в океаміт не ми себе вберем.
Поєднаймось з братом брат. . .

В’ялить нас труд і нужда перед часом;
Кому така голота дорога?
Хто не вважа машинами та мясом

Робітників, дешевих од шага?
Де чудеса то там і наші сили;
Ми здобували Вавилон новий;
Ile мов ті пчоли, — меду наносили,
А їсти — вибач, бо се мід не твій!
Поєднаймось з братом брат. . .

Ми тулимось в холодних під землях:
Там наші хати; носим лахмани. . .
Товаришують з нами в тих оселях,
Ховаючись від сьвітла, кажани.

Тікаєм ми до гурту з ними в нори,
Не дивимось на сонечко ясне. . .
Нащо-ж огнем палають наші зори?
Чом сьміливійш завзятя не сягне?
Поєднаймось з братом брат. . .

Що раз, як ми кров нашу розливаєм
За рідний край,—яка користь кому?
Мерзенного деспота уквітчаєм
Та її молимось як боковії єму.
Не стяг війни розвиваймо, а любови;
Пашницею засїіімо скрізь поля.
Доволі люд уже потратив крови!
Устане раб, що голову схил я!
Поєднаймось з братом брат. . .
("Борба", ч. 7 — 8. 1908 р.)